

A HAMIS FURULYA

Gallér hóján köpönyeg,
Mesélek, mert van kinek.
Itt a mese a markomba...
Gabi, ne légy oly goromba!
Minek csípted meg a Lajkót?
Tedd le, Jutka, a szakajtót!
Ez a Borcsa suttog egyre,
Nem is viszem ki a hegyre.
Gallér hóján, köpönyeg,
Nem mesélek, nincs kinek.
Úgy-e, hogy most körülálltok,
Körülültök, kunyoráltok,
Túrós lepényt is ígérték,
Hol hát az a túrós lepény?
Ide hamar, megeszem én!
Így ni, Terka, így ni, Évi!
Jobban tudok majd mesélni.
Jó biz ez a túrós lepény...
Volt egyszer egy juhászlegény,
Annak volt egy tarisznyája,
Tarisznyában furolyája.
Ha ő ezzel furolyázott:
Járni kellett ám a táncot,
Ugrándozni jobbra-balra,
Annak is, ki nem akarta.
Kurjongatott még a bús is,
A gazdag is, a koldus is.
Gallér hóján köpönyeg,
Mesélek, mert van kinek.

Mari, figyelj, Pista, hallgass!
Hát egyszer csak jön a farkas.
Juhok közt a domboldalon
Támad szörnyű riadalom:
Gomolyog a pásztor nyája,
Sír a legszebb barikája,
Panaszosan béget szegény,
Felugrik a juhászlegény.
Fut a farkas a báránnyal,
Már amott az árkon által,
Nagy sebesen iramodva
Meghúzódik egy bokorba.

Megállj, farkas, majd megbánod!
A kopogóst még eljárod.

Juhászlegény fut utána
S megszólal a furulyája.
Táncra perdül a nagy ordas:
"Juhászlegény, jaj, ne forgass!
Itt van inkább a bárányod,
Leszek mindig jó barátod!"
Oda kiált az ordasnak:
"De bizony csak megforgatlak!"
Juhászlegény furolyázik,
Farkas koma meg bokázik,
Jobbra fordul, balra fordul,
Verítéke, vére csordul,
Tüske tépi, tüske szúrja –
Juhászlegény tovább fújja.
Fújja a legfrissebb nótát,
Pedig soh'se tanult kótát.
Farkas komát vérbe-fagyva
Tüskebokor alatt hagyja.
Gallér híján köpönyeg,
Mesélek, mert van kinek.

Hát azután? Hogy volt osztán?
Gyűlést tartott az oroszán,
Az állatok nagy királya,
Tündöklött a koronája.
Méltósággal ült a trónján,
Tarka csíkos tigris jobbján,
Büszke párduc baloldalon,
Egész állatsokadalom!
Int a király, de csak egyszer
S ím elé áll a hopmester,
Nagyhangosan írást olvas,
Folyamodik az az ordas:
"Fölséges úr, dicső király!
Hallgasd meg, hogy nekem mi fáj!
Fáj a háta, fáj a bokám,
Pedig doktor az unokám.
Gyógyítgatja sokfélével,
A rét ezer jó fűvével.
De hiába gyógyítgatja,
Fölséges úr, nem fog rajta.

Juhászlegény, rontom-bontom,
Összetörte minden csontom,
Nagyon megvert, eldöngetett,
Mondd ki rá az ítéletet.
Trónon ülő nagy királyom,
Büntesd meg jól, azt kívánom.
Engem meg küldj a kórházba,
Szolgádat a hideg rázza.
Panaszomra, oh, csak hallgass!
Könyörög az ordas farkas."

Hatalmasat ordít rája
Az állatok nagy királya:
"Gyorsan neki kerekedve
Menjen érte három medve!
Juhászlegényt hozza ellő,
Halál fia a vakmerő!"

Három medve megyen rögtön,
Dirmeg-dörmög hegyen-völgyön.
Juhászlegényt meg is lelték,
Így köszöntek rá a medvék:
"Juhászlegény, gyere velünk!
Nézzed, itt van a levelünk.
Farkas komát eldöngetted:
Ítélték hát ma feletted.
Összegyűltek az állatok
Mindannyian, kicsik, nagyok.
Tanácskoztak az erdőben,
Meg is hányták illendően.
Az oroszlán parancsára
Feljutsz ma egy körtefára,
De meghagyja, hogy még előbb
Jelenj meg a színe előtt."

Juhászlegény egy szót se szól,
Csak mosolyog a bajusz alól,
Hisz ott van a tarisznyája,
Tarisznyában furulyája.

"Keskeny palló, széles árok,
Gyerünk hát, no, jó zsandárok!
Kegyelmért a királyhoz:
Hátha tán még mást határoz!"

Nadragulya, szőlőtőke...
Csak lövetne inkább főbe!"

Útra kelnek, mendegélnek,
Nemsokára odaérnek.
Rá ordít a fejedelem:
"Juhászlegény, nincs kegyelem!
Húzzátok a körtefára,
Csüngjön ottan éjszakára!
Hamar, hamar, csak hadd lássam!"
"Fölséges úr, kérem 'ássan!
Két fülemmel, amint hallom:
Hát csakugyan meg kell halnom!
Engedje meg utoljára:
Hadd fúvok a furulyámba!
Hadd fúvom el a nótámat,
Halni is jobb kedvem támad!"

Bólint a nagy fejedelem:
"Ezt az egyet megengedem!"
Juhászlegény mosoly'g rája,
S megszólal a furulyája.
Táncba ugrik a nagy király,
Kurjogatja: csuhaj, Mihály!
Tigris, párduc, mind ott terem,
Csak úgy porzik a táncterem.
Elefánt se marad hátul,
Dalol torka szakadtábúl:
Ég a kunyhó, ropog a nád,
Szorítsd hozzád azt a barnát!
Kiabálnak a bölények:
Mi vagyunk itt a legények!
A kopogóst úgy eljárák,
Hogy nem láttad soh'se párját!
A mackók is mulatoznak,
Jobbra-balra hajladoznak.
Jókedvű ám a menyét is,
Mégforgatja a menyét is.
Róka rakja nyulacskával,
Fürge mókus vadmacskával.
Tombol a tánc egyre jobban,
Hogy a föld is beledobban.
Már a király, szegény állat,
Alig liheg, olyan fáradt,

Hanem azért csak bokázik,
Mert a pásztor furolyázik,
Fújja, fújja, egy fa mellett,
Még pedig a legfrissebbet.

"Hagyd el már, no, ne muzsikálj!"
Szól hozzá a dicső király.
Juhászlegény rá se hallgat,
Gondolja csak, hogy: gyöngyharmat!

Ám ki is dűl mind a sorbúl,
Valamennyi földre fordul,
Még ott is a táncot járja...
Ilyen-olyan furulyája!

Könyörög a fejedelem.
"Juhászlegény, jaj, kegyelem!
Kérve kérünk az egekre,
Itt a porban henteregve:
Tedd le már a furulyádat!
Hagyd félbe már a nótádat!"

Juhászlegény félbehagyta –
Pihen a sok Istenadta.
Míg a gyepen nyújtózkodnak,
Neszét veszik a dolognak:
"Fölséges úr – szól a pásztor –
A farkasnak ne higgy másszor!
Tarts fölötte kemény törvényt!
Nem úgy mondta, ahogy történt.
Én egy ujjal se bántottam,
Csak egy kicsit táncoltattam,
Mert elvitte Cukrikámat,
Az én kedves barikámat.
Neki most már te muzsikálj,
Isten veled, dicső király!"

A farkassal mi lett osztán?
Majd elmondja az oroslán.
Én tovább már nem beszélek,
A többitől nagyon félek.
Gallér híján köpönyeg,
Meséltem, mert volt kinek.